

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1683/2024
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милан Марковић, адвокат из ..., против туженог „Јединство“ д.о.о. Апатин, чији је пуномоћник Душан Гарашанин, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2894/23 од 28.02.2024. године, у седници одржаној 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2894/23 од 28.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2894/23 од 28.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 549/20 од 27.09.2023. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је усвојен и обавезан је тужени да тужиоцу, на име неисплаћене зараде за прековремени рад закључно са месецом априлом 2020. године исплати износ од 163.342,52 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 195.320,30 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2894/23 од 28.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати зараде за прековремени рад, а нижестепеним одлукама тужбени захтев је усвојен. По оцени Врховног суда, имајући у

виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе, јер се ревизијом туженог оспорава утврђено чињенично стање, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП, осим тога одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Из ових разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 24.08.2020. године, а вредност предмета спора је 163.342,52 динара

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**